

วิสุทธิวาจา

นอกจากการสั่งสอนลูกศิษย์และญาติโยมให้รักการทำสมาธิภาวนาแล้ว หลวงปู่ท่านยังเมตตาสั่งสอนพระภิกษุสามเณรให้สังวรในศีลและปฏิบัติตามพุทธวจนอย่างเคร่งครัด และสั่งสอนอุบาสก อุบาสิกา และญาติโยม ให้เป็นคนดี ให้อยู่ในศีลในธรรม เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และยังสอนให้รู้จักสร้างบุญ สร้างบารมี สะสมไว้เพื่อประโยชน์ในภพชาติเบื้องหน้าอีกด้วย ดังปรากฏอยู่ในพระธรรมเทศนาบางตอนของท่าน

“...ภิกษุบริโภคด้วยความเป็นหนี้ จะต้องตายไป เป็นวัวให้เขาขี่ เป็นควายให้เขาขี่ เป็นม้าให้เขาขี่ เป็นช้างให้เขาขี่ สูงขึ้นไปกว่านั้น ไกลไปกว่านั้น ตายไปเป็นบ่าว เป็นทาสเขา เป็นมนุษย์มาเป็นบ่าวเป็นทาสเขา มาเป็นคนใช้เขา เขาไม่อยากจะใช้ก็อยากให้ใช้นัก ไปทำอาสาเขาเฉยเท่านั้นแหละ เพราะเป็นหนี้เขาแล้ว บริโภคด้วยความเป็นหนี้เขาแล้ว...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องหิริโอตตปละ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗)

๖๘

“...พวกที่ไม่สำรวม เห็นอารมณ์งาม ไม่รู้จักประมาณ ในการใช้สอย ไม่มีศรัทธา เป็นคนเกียจคร้าน พวกเหล่านี้ เป็นลูกศิษย์ของพญามารทั้งนั้น ไม่ใช่ลูกศิษย์ของพระ...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังวรคาถา ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗)

“...ศาสนาพุทธนี้อยู่ได้ด้วยการให้ ถ้าเลิกให้เสียสักเดือนเดียว ข้าวปลาอาหารไม่ให้อันละ หยุตกันหมดทั้งประเทศ ทุกบ้านทุกเรือนไม่ให้อันละ ศาสนาดับ พระณรสีกหมด หายหมดไม่เหลือเลย ...ถ้าปราศจากการให้อย่างนี้แล้ว เจริญรุ่งเรืองอยู่ไม่ได้ เมื่อให้ความเจริญแก่พระพุทธานุศาสนแล้ว ความเจริญก็หันเข้าสู่ตัว...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังคหวัตถุ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๖)

“...ศีลทั้ง ๕ ลิกขาบท สุราเป็นชีวิตที่เดียวหนา ถ้า
เลิกสุราไม่ได้ละก็ มารักษาศีลมันลำบากนักละ...ถ้าว่างสุรา
เสียลิกขาบทเดียวเท่านั้นแหละ อีก ๔ ลิกขาบท รักษาอยู่
ไม่ได้ สลายหมด ล้มละลายหมด...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องศีลเบื่องต่ำและศีลเบื่องสูง ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗)

“...ถ้าว่าหัดวาจาไฟเราะเสียในชาตินี้ ชาติต่อ ๆ ไป
วาจาของตนศักดิ์สิทธิ์ จะพูดอะไรสำเร็จกิจหมดทุกอย่าง
ถ้าใช้วาจาหยาบก็เท่ากับวาจาจอบตัวเอง ในชาตินี้ก็ดี
วาจาหมดอำนาจหมดสิทธิ์ ไม่มีอำนาจอะไร พูดไปก็เท่ากับ
ไม่ได้พูด พูดอะไรเป็นไม่สำเร็จ เพราะวาจาของตน ไม่ได้
บำเพ็ญกุศลทางวาจาไว้ ถ้าบำเพ็ญกุศลทางวาจาไว้แล้ว
กล่าววาจาใด วาจาศักดิ์สิทธิ์...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังคหวัตถุ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๗)

“...ไม่รู้จักบริโภคโภชนาหาร ถึงกับเป็นหนี้เป็นข้า
เป็นบ่าวเขาเขี้ยวหนา ไม่รู้จักบริโภคในโภชนาหารนะ คือ
ไม่รู้จักประมาณใช้สอย หาเงินเท่าไรก็ใช้ไม่พอ หาเงิน
เท่าไรก็หมด...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังวรคาถา ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗)

“...ตัวของตัวเองรักความบริสุทธิ์ ก็ทำความบริสุทธิ์ของตัวเองได้ ตัวเองรักความบริสุทธิ์แต่ไม่ทำบริสุทธิ์ใส่ตัว ก็บริสุทธิ์ไม่ได้ ไม่ทำบริสุทธิ์ใส่ตัวก็ชื่อว่าไม่รักตัว ...เหมือนเรามีผ้าที่สะอาด เอาของโสโครกมาประพรมเสีย ผ้านั้นเป็นอย่างไรบ้าง ผ้าที่สะอาดนั้นก็ดูไม่ได้...คนที่ดี ๆ แท้ ๆ ไปประพฤติชั่วเข้าเป็นอย่างไร ก็เหมือนผ้าเปื้อนสกปรกนั้นแหละ ใช้ไม่ได้ดูเหมือนกัน ต้องรักษาความสะอาดนั้นไว้...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังขการียาคาถา ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๙๗)

๕๖๐

“...สิ่งทั้งหลายนั้นเมื่อเรารักษาอยู่ เมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ เป็นอยู่ ก็เป็นของเราอยู่ แต่พอแตกกายทำลายขันธเท่านั้น สมบัติเหล่านั้นไม่ใช่ของเราเสียแล้ว กลายเป็นของคนอื่นเสียแล้ว ไม่ใช่ของเราจริง ๆ ในมนุษยโลกเราผ่านไปผ่านมาเท่านั้นเอง ไม่ใช่เป็นบ้านเมืองของเรา ไม่เป็นถิ่นท่าเลที่เรารู้ เป็นท่าเลที่สร้างบารมี มาบำเพ็ญทาน ศีล เนกขัมม ปัญญา วิริยะ อธิษฐาน ขันติ สัจจะ เมตตา อุเบกขา เท่านั้น...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสุขที่สัตว์ปรารถนาจะพึงได้ ๑๙ กันยายน ๒๕๙๗)

“...เมื่อเราได้บุญแล้ว เราจะทำอะไร เราจะรักษาบุญอย่างไร เพราะเราไม่เห็นบุญ

เราต้องเอาใจไปจรดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ของเรา ทำใจให้หยุดนิ่ง บังคับใจให้หยุดนิ่งว่า บุญของเรามีอยู่ตรงนี้

...ถ้าไปค้าขายติดขัดขึ้น ก็ขอให้บุญช่วย นึกถึงบุญตรงกลางดวงธรรมนั้น ถ้าว่ามีอุปสรรคเข้ามาแทรกแซงอย่างใดอย่างหนึ่ง มีผู้มารุกรานเบียดเบียนประการใด ก็ขอให้บุญช่วย

สิ่งอื่นช่วยไม่ได้ ไม่ต้องไปร้องให้ใครมาช่วย ให้เอาใจไปหยุดอยู่ศูนย์กลางตรงบุญนั้นแหละ หยุดนิ่งอยู่อย่างนั้น บุญเป็นช่วยได้แน่นอน โดยไม่ต้องสงสัย...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังขจิริยาคาถา ๒๓ กรกฎาคม ๒๔๙๗)